

Soldaat

in de slagorde des Heeren

Dit boekje handelt over het duel tussen David en Goliath. Als David, als vrijwillig soldaat in de slagorde des Heeren, reus Goliath verslaat, is hij een type van Christus. Het duel tussen David en Goliath staat namelijk in het kader van de moederbelofte: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Datzelfe zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen", Gen. 3:15. David, de schaapherder, strijdt de krijg des Heeren en dan is de overwinning Godes. De honende filistijnse kampvechter, Goliath, wordt met één enkele steen uit de slinger van David geveld en met zijn eigen zwaard onthoofd. David neemt slechts de schuldige plicht van een getrouwe wachter waar, die Saul door ongeloof laat afweten. De praktische en geestelijke lessen die in deze geschiedenis verklaard liggen, zijn hoogst actueel voor de verbasterde tijden waarin wij leven!

ISBN/EAN 978-9076100-791

UITGEVERIJ 'DE ROKENDE VLASWIEK'
POSTBUS 47 - 2820 AA STOLWIJK

Soldaat

in de slagorde des Heeren

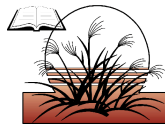
Het duel tussen David en Goliath

G.P.P. Burggraaf

G.P.P. Burggraaf

SOLDAAT IN DE SLAGORDE DES HEEREN

Het duel tussen David en Goliath

UITGEVERIJ 'DE ROKENDE VLASWIEK'
POSTBUS 47 - 2820 AA STOLWIJK

Website: www.derokendevlaswiek.nl
Email: info@derokendevlaswiek.nl

Burggraaf G.P.P.

'SOLDAAT IN DE SLAGORDE DES HEEREN'

© 2007 Copyright bij uitgeverij 'De rokende Vlaswiek'
Krimpen aan de Lek

ISBN/EAN 978-9076100-791
NUR 700

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd
gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op
enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch door
fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.*

HET DUEL TUSSEN DAVID EN GOLIATH

Geliefde lezer, er staat zo in het Woord des Heeren: *“Die Mij eren zal Ik eren, maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden”, 1 Sam. 2:30.* Van nature is er niemand die God eert. Daar heeft de mens zichzelf te lief voor, en ook na ontvangen genade is er niemand die God eert, tenzij hij dadelijk bediend wordt door de Geest des geloofs. Van Abraham staat geschreven dat hij eerst gesterkt werd in het geloof en dan komt de vrucht: *“...gevende God de eer”, Rom. 4:20.* Gods ware volk heeft wel de lust en het licht om God te eren, maar zij moeten steeds opnieuw bediend worden met dadelijke genade om de Heere te kunnen bedoelen. God wordt alleen verheerlijkt door Zijn volk als Hij haar sterkt in het geloof en dat doet Hij ook, want God heeft Zich een volk geformeerd dat Zijn lof zal vertellen (Jes. 43:21). En wat zou dat een eeuwig wonder zijn als we daartoe verwaardigd werden. Dan is het niet ‘ik’, ‘ik’ en nog eens ‘ik’, maar **Gij!** *“Gij toch Gij zijt hun Roem, de Kracht van hunne kracht...”,* waarvan Asaf -een groot beest voor God geworden zijnde- getuigt: *“Gij hebt mijn rechterhand gevat; Gij zult mij leiden door Uw raad; en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen”, Ps. 73:23-24.*

Wij moeten van nature niets van God hebben, hoor, ook niet na ontvangen genade, want het kost een heel mens als het op de zelfverloochening aankomt. Maar zijn we der Wet gestorven, dan willen we niets anders meer weten dan Jezus Christus en Dien gekruisigd. Als de Heere het hart der Zijnen vervult met Zijn Geest en de liefde gaande maakt, dan zullen ze Hem eren en door Hem geëerd worden. *“Door al Uw deugden aangespoord,*

hebt Gij Uw Woord en trouw verheven.” Daar is niets van de mens bij, want het is alles uit Hem, door Hem en tot Hem en dan mag Asaf zingen: *“Wien heb ik nevens U in den hemel, nevens U lust mij ook niets op de aarde.”* We zullen dat ook zien in het leven van David, als hij de krijg des Heeren voeren mag als soldaat in de slagorde des HEEREN. In dit boekje wensen wij uw aandacht een ogenblik te bepalen bij het beslissende duel tussen David en reus Goliath. David, de herdersjongen, treedt in het strijdperk met de Filistijnse kampvechter die het leger van Saul uitdaagt en de God Israëls hoont en lastert. De strijd tussen David en Goliath staat niet op zichzelf, maar is een strijd tussen het Zaad der vrouw en het zaad der slang, waarvan de Heere reeds in het paradijs gesproken heeft: *“Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar Zaad; Datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen”, Gen. 3:15.*

Onder aanvoering van koning Saul ligt het leger van de Israëlieten tegenover het leger van de Filistijnen in stelling. Tussen de beide legers ligt een vallei, genaamd het eikendal. Elke dag verschijnt er een Filistijnse kampvechter in de vallei, Goliath genaamd, die het leger van Saul uitdaagt om een soldaat te sturen die met hem in het strijdperk treedt. De uitslag van het duel is bepalend, zowel voor de toekomst van de Israëlieten als die van de Filistijnen. Als Goliath de overwinnaar is, zal het volk Israël geknecht worden door de Filistijnen en als de soldaat uit het leger van Saul de reus Goliath verslaat, zullen de Filistijnen Israëls knechten zijn.

In afhankelijkheid des Heeren zullen we ook de praktische lering uit deze geschiedenis verklaren en de lijn hier en daar doortrekken naar de situatie in onze dagen. Voordat we tot de verklaring van 1 Samuël 17 overgaan, zullen we eerst het kerngedeelte van deze geschiedenis weergeven, dat u kunt opgetekend vinden

in 1 Samuël 17:39-51, waar wij lezen:

“En David gordde zijn zwaard aan over zijn klederen, en wilde gaan; want hij had het nooit verzocht. Toen zeide David tot Saul: Ik kan in deze niet gaan, want ik heb het nooit verzocht; en David leide ze van zich. En hij nam zijn staf in zijn hand, en hij koos zich vijf gladde stenen uit de beek, en leide ze in de herderstas, die hij had, te weten in den zak, en zijn slinger was in zijn hand; also naderde hij tot den Filistijn. De Filistijn ging ook heen, gaande en naderende tot David, en zijn schilddrager ging voor zijn aangezicht. Toen de Filistijn opzag, en David zag, zo verachtte hij hem; want hij was een jongeling, roodachtig, mitsgaders schoon van aanzien. De Filistijn nu zeide tot David: Ben ik een hond, dat gij tot mij komt met stokken? En de Filistijn vloekte David bij zijn goden. Daarna zeide de Filistijn tot David: Kom tot mij, zo zal ik uw vlees aan de vogelen des hemels geven, en aan de dieren des velds. David daarentegen zeide tot den Filistijn: gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in den Naam van den HEERE der heirscharen, den God der slagorden van Israël, Dien gij gehoond hebt. Te dezen dage zal de HEERE u besluiten in mijn hand, en ik zal u slaan, en ik zal uw hoofd van u wegnemen, en ik zal de dode lichamen van der Filistijnen leger dezen dag aan de vogelen des hemels, en aan de beesten des velds geven; en de ganse aarde zal weten, dat Israël een God heeft. En deze ganse vergadering zal weten, dat de HEERE niet door het zwaard, noch door de spies verlost; want de krijg is des HEEREN, Die zal ulieden in onze hand geven. En het geschiedde, toen de Filistijn zich opmaakte, en heenging, en David tegemoet naderde, zo haastte David, en liep naar de slagorde toe, den Filistijn tegemoet. En David stak zijn hand in de tas, en hij nam een steen daaruit, en hij slingerde, en trof den Filistijn in zijn voorhoofd; zodat de steen

zonk in zijn voorhoofd, en hij viel op zijn aangezicht ter aarde. Also overweldigde David den Filistijn met een slinger en met een steen; en hij versloeg den Filistijn, en doodde hem; doch David had geen zwaard in de hand. Daarom liep David, en stond op den Filistijn, en nam zijn zwaard, en hij trok het uit zijn schede, en hij doodde hem, en hij hieuw hem het hoofd daarmede af.”

Dit Schriftgedeelte vermeldt ons de strijd in het eikendal tussen de Israëlieten en de Filistijnen. In deze strijd worden we bepaald bij drie personen:

1. De vijand van Israël.
2. De held van Israël.
3. De God van Israël.

Gods Woord vermeldt ons dat de Israëlieten en de Filistijnen vanouds elkaars aartsvijanden zijn geweest en dat feit is onveranderd gebleven tot op de huidige dag. De hedendaagse Palestijnen in de Gazastrook hebben het evenals de toenmalige Filistijnen op de ondergang van het Joodse volk gemunt. Dat is hen echter nooit gelukt en het zal hen ook nooit gelukken. Immers, het volk der Joden is en blijft Gods verbondsvolk en wie dat volk aanraakt, die raakt Gods oogappel aan. Dat hebben niet alleen de Filistijnen ten tijde van de richter Samuël ondervonden, dat ondervinden de Palestijnen tot op de dag van vandaag. Hoewel de Joden nog onder het deksel der verharding leven, heeft de Heere Zijn volk nooit in de steek gelaten en hen steeds de overhand over de omliggende volkeren gegeven, die het op de ondergang der Joden voorzien hebben. Zo was het ook in de tijd van de richteren.

Het leger van Saul en het leger der Filistijnen liggen tegenover elkaar in stelling in het berglandschap van Judea, namelijk in het eikendal. De vallei die de beide

legers scheidt, zal bij een treffen in een bloedig slagveld veranderen. Daarvan zijn niet alleen de Israëlieten, maar ook de Filistijnen overtuigd. Om de gelederen te sparen, hebben de Filistijnen een afschrikwekkend wapen in stelling gebracht. Het is de reus Goliath uit Gath, een boom van een kerel: zes ellen en een span groot. Een bijbelse el is 53 centimeter, plus een span, (een voet), ruim 30 centimeter. Omgerekend was Goliath dus zo'n 3,5 meter hoog en bepaald geen man om over het hoofd te zien. Hij stak torenhoog boven iedereen uit en een verrekijker of een uitkijktoren zal hij wel niet nodig gehad hebben. Ik weet alleen niet of Goliath's enorme lengte het Filistijnse leger altijd tot voordeel is geweest, want met zo'n reusachtig lichaam en zulke lange benen was geen paard voor hem geschikt, want die liepen met huifkar en al onder zijn lange benen door. Bovendien, welk paard zou het gewicht van Goliath hebben kunnen torsen? Misschien het paard van Troje, maar dat paard was toen nog niet in de maak.

Dat Goliath een reus van een vent was, is wel te verklaren, want hij was een afstammeling van de Enakieten, die in Jozua's tijd overgebleven waren in Gath en Asdod (Joz. 11:22). De Enakieten waren het voorwerp van het ongeloof van de tien van de twaalf verspieters, die destijds het beloofde land verspietden. Die tien verspieters verspreidden een kwaad gerucht van het land dat God Zijn volk beloofd had en zo als altijd werd het kwaad gerucht gretig geloofd. De gevolgen daarvan waren echter zeer fataal, want het merendeel van het volk Israël stierf in de woestijn vanwege hun ongeloof. Jozua en Kaleb bleven de Heere getrouw en vertrouwden op het Woord dat Hij tot Mozes gesproken had.

En nu was het Israëlietische leger opnieuw met vrees en ongeloof bevangen door het tartende optreden van deze gevreesde Enakiet, Goliath. Deze Filistijnse kampvechter was een geoefend krijgsman, en zijn wapenuitrusting was niet minder afschrikwekkend als zijn imposante

statuur. Zijn hoofd was beschermd met een koperen helm en zijn bovenlijf was bedekt met een schubachtig pantsier dat alleen al 70 kilo woog. Ook waren zijn onderbenen en zijn schouderbladen met koperwerk afgeschermd, zodat zijn lichaam voldoende geharnast was voor de pijlen en zwaardslagen van zijn tegenstander(s). Daarbij was Goliath zwaarbewapend met een spies zo zwaar als een weversboom, een wapen dat door een gewone man niet te tillen was. Ook had hij een zwaard, waarvan alleen het lemmet al 8 kilo woog. Van dit zwaard zegt David later in 1 Samuël 21:9: *"Er is zijns gelijke niet."*

Tenslotte beschikte Goliath over een schild die zijn wapendrager voor hem uit droeg. En deze onbesneden Filistijn stond een partij bluff te verkopen, om de Israëlieten te intimideren en hen schrik aan te jagen. Getalsmatig zullen de Israëlieten wel in de meerderheid geweest zijn, vandaar dat de Filistijnen door middel van Goliath een duel uitlokten en hiermee een grotere troef in handen meenden te hebben dan een gewapende strijd aan te gaan met het leger van Saul. In die opzet waren de Filistijnen tot op heden zeer geslaagd, want het gehoon en het gevloek van de krachtpatser Goliath deden Saul en zijn mannen beven als juffershondjes. En Saul was toch echt niet voor een klein gerucht vervaard en was beslist geen lafaard. Maar om het op te nemen tegen deze onbesneden Filistijn, die moeiteloos een span paarden met zijn spies boven het spit hield en met zijn zwaard speelde alsof het een zakmes was, daar deinsde zelfs koning Saul voor terug. Ja, het ongeloof kijkt altijd op de omstandigheden en ziet de dingen aan die voor ogen zijn. En als je menselijk tegen Goliath aankeek, dan had je ook alle reden om een keer flink je neus te snuiten en eens diep te zuchten, alvorens deze gespierde massa een mep te verkopen van enige betekenis. Bij geen enkele soldaat kwam dan ook de gedachte op om de wapens tegen deze reus op te nemen.

Ik denk echter niet dat Goliath ook zo'n grote mond zou hebben gehad als Simson nog had geleefd, want tegen Simson had deze onbesneden Filistijn het finaal moeten afleggen. En welzeker lag het bij de Filistijnen nog vers in het geheugen welke grote en vernietigende slagen de richter Simson hen had toegebracht, en daar was de rokende puinhoop van de tempel van Dagon nog een sprekend bewijs. Ongetwijfeld zou Simson het duel met deze uit de kluiten gewassen spotboef zonder vrees zijn aangegaan en deze gevreesde kampvechter met één enkele slag van zijn ezelskinnebak de kop van zijn romp hebben gescalpd, of hem in twee stukken hebben gescheurd, zoals hij destijds die brullende leeuw in stukken scheurde.

Saul zag er echter geen gat in om Goliath te tekkelen zoals Simson wellicht had gedaan. Even vasthoudend aan de gedachtegang van Saul dan heeft het inderdaad weinig zin om met een aardappelschilmesje een neushoorn te lijf te gaan, laat staan om Goliath te benaderen met een gewoon zwaard, want elk zwaard was vergeleken met het slagzwaard van Goliath maar een breinaald. Ja, zo keek Saul er tegenaan. Het ongeloof van Saul had echter tot gevolg dat Goliath ongehinderd zijn gang kon gaan en reeds 40 dagen lang 's morgens en 's avonds met zijn godslasterlijke propaganda ten tonele trok.

We trekken de lijn nu even door naar onze dagen en als we de situatie zoals hierboven beschreven vergelijken met de huidige kerkelijke situatie, dan valt direct op dat de kerkelijke gelederen in de volle breedte van de gereformeerde gezindte met de geest van Saul bezet zijn. De Filistijnse PKN en de 'hersteld verbanders' staan theoretisch wel tegenover elkaar, maar de realiteit is gans anders. Men zegt wel tegen de PKN te zijn, maar in de praktijk zijn ze er voor blijkens allerlei samenwerkingsverbanden en nog tal van andere leuke banden. Om een voorbeeld te geven: als je beweert tegen

abortus te zijn en een dag of wat later beveel je een collecte voor een abortuskliniek aan, dan kan een atheïst je nog wel vertellen dat je een verraderlijke huichelaar bent, nietwaar? Het tegenwoordige subtiele christendom handelt met de valse godsdiensten op basis van wederzijds respect, ofwel op basis van *vrijheid, gelijkheid, en broederschap*, maar dat gaat altijd ten koste van Gods Woord, Naam en eer. Zo laf was Saul niet. Hoewel Saul geen vernieuwd hart had, was hij een verklaarde vijand van de Filistijnen en hij was voor hen ook een gevreesde vijand. Saul was uiteindelijk wel van God verworpen, maar in de natuur was hij beslist geen lafaard.

Nu had Saul drie zonen van Isaï onder de wapenen, genaamd Eliab, Abinadab, en Samma, en die moest David, de schaapsherder, van vader Isaï van het nodige voedsel voorzien en naar hun welstand vragen. Zo gezegd, zo gedaan. Davids bezoek viel echter niet in goede aarde bij broerlief Eliab en deze oudste zoon van Isaï viel zijn jongste broer met uiterst gemene felheid aan en beschuldigde David van liefdeloosheid en maakte David uit voor een vuile spion: *"Ik ken uw vermetelheid, en de boosheid uws harten wel; want gij zijt afgekomen, opdat gij den strijd zaagt."*

Ja, van je (kerkelijke) familie moet je het maar hebben. Je moet maar opletten dat de godsdienst altijd zwanger is om Gods volk van liefdeloosheid te beschuldigen, omdat zij de oprechtheid Christi niet verdragen kan uit afgunst, soms ook onderling onder Gods volk. Dan spreekt men liever van zachte dingen en schouwt men liever geestelijke bedriegerijen, dan van vrede door recht en dat op alle gebied. Als men sjoemelt met het recht, dan doet men dat op alle gebied. Gods Woord leert ons in Lukas 16:10: *"Die getrouw is in het minste, die is ook in het grote getrouw; en die in het minste onrechtvaardig is, die is ook in het grote onrechtvaardig."*

En mensen, getrouwheid, rechtvaardigheid en oprechtheid zijn geen vruchten van onze akker, nee, beslist niet, maar God maakt Zijn volk wel getrouw en oprecht. Als je jezelf voor een kind van God uitgeeft en je kunt maar blijven doorliegen en bedriegen, dan ben je hard bezig jezelf en anderen te bedriegen voor de eeuwigheid. De jonge David was de man naar Gods hart en hij was door de Heere getrouw en oprecht gemaakt. Dat maakt de godsdienst afgunstig, want dezulken moeten zelf hun padje rechthouden en met allerlei drogredenen bewijzen, terwijl oprechtheid een waarachtige vrucht is van de genade in Christus. Gods volk is oprecht gemaakt en daarom is ze oprecht gelijk de duiven en listig als de slangen, tenminste als ze op haar plaats is. Gods volk kan ook in de zonde van de leugen vallen, ik zeg vallen, want zij kan er nooit in leven. Maar doorgaans zijn Gods kinderen oprecht in hun handel en wandel, ja, in leer en leven. Niet dat ze het goed doen in eigen oog, integendeel, het goede dat zij willen, vinden zij niet, ja, in Christus en daarom Hem alleen de eer. Ik weet evenwel geen genadekenmerk op te noemen dat zo gehaat wordt als oprechtheid.

Samuël was een kind en knecht van God, oprecht en gezeggelijk, maar zijn zonen waren geen vlees en geen vis. Ze namen geschenken aan en bogen het recht. Samuël was veel meer met David verbonden door de band der liefde en des geloofs dan met zijn eigen zonen. Samuël preekte het recht Gods, maar zijn zonen heulden met de valse godsdienst en elke inzegenende toeknik leverde hen een knaak op. Ook de tegenwoordige kerkeraadsbanken zitten goed gevuld met de achterneven van Samuëls zonen. Volgens de kerkelijke berichtgeving van de HHK-Synode-voorzitter hebben de HHK-gemeenten geen problemen gehad met het vervullen van de ambten. Al die kersverse ambtsdragers hadden niet alleen een kerkelijke, maar natuurlijk ook een Goddelijke roeping, maar niet heus. Ze nemen geschenken aan en buigen het recht op alle gebied. Het

zijn net kameleons. Ze kunnen uiterst rechtzinnig praten, maar ontmoeten ze iemand met een andere inslag, dan praten zij die naar de mond. Vandaag zijn ze tegen en morgen zijn ze voor, net hoe de wind waait. Vandaag nemen ze een ambt aan, maar als het hen te heet onder de voeten wordt dan bedanken ze weer, net hoe het hen gelegen komt. Vandaag preken ze particuliere verzoening, maar de andere week proclameren ze algemene verzoening. Vandaag knikken ze je vriendelijk toe en een dag later draaien ze stug het hoofd voor je om.

Zo bejegende ook Eliab zijn godvrezende broer David, namelijk met afgunst, want hij wist dat David oprecht was en dat kon hij niet verdragen. De godsdienst kan niet verdragen dat Gods volk in de bressen gaat staan en dat zij voor de Naam en de eer van God opkomt. Toen David de hoon van Goliath aanhoorde, werd er een heilige toorn in hem ontstoken. David werd er van Godswege voorgezet, terwijl Eliab David duivels beschuldigde dat hij met vermetelheid zijn eigen eer zocht. Met dit soort afgunst kan zelfs Gods ware volk bezet zijn, maar zij kunnen er niet in leven. De godsdienst leeft erin, maar Gods ware volk gaat (ook) de zonde van afgunst bewenen. O, mensen, we zijn van die bedrieglijke hielenlichters als het eropaan komt. De Heere vertrouwt Zijn zaak niet aan ons toe, want Hij heeft alles onder de zonde besloten. Maar als de Heere Zijn volk aangordt met Zijn Geest en in de bressen zet, dan zijn ze schrikkelijk als slagorden met banieren (Hoogl. 6:4). Zo werd ook David aangegord met kracht uit den hoge, toen hij de onbesneden Filistijn, Goliath, de God Israëls hoorde lasteren. Hij werd vrijwillig soldaat in de slagorde des HEEREN.

HET WARE DISCIPELSCHAP BIJ C.H. SPURGEON

“Twist is voor een kind van God geen gelukkig element. Veel liever wil hij gemeenschap oefenen met Zijn Heere, dan zich bemoeien met het geloof te verdedigen of

dwaling te bestrijden. Maar de krijgsknecht van Christus weet van geen “liever” waar het de bevelen van zijn Meester geldt. Hij kan wel gevoelen dat het beter voor hem is om op een rustbed neder te liggen, dan in het gedrang te staan, bedekt met het zweet en het stof van de krijg, maar als krijgsknecht heeft hij geleerd te gehoorzamen en de regel van zijn gehoorzaamheid zijn niet zijn persoonlijk gemak en genoegen, maar de volstreekte bevelen van zijn Meester. De dienstknecht Gods moet trachten de ganse waarheid hoog te houden die zijn Meester hem heeft geopenbaard, omdat dit een deel uitmaakt van zijn plicht als christen-krijgsknecht. Maar terwijl hij dit doet, gunt hij anderen de vrijheid die hijzelf geniet.” C.H.S. in een toespraak in de ‘Tabernacle’ in 1861. (Uit: “Het leven van Spurgeon” pag. 174).

Citaat 2

“Een christen-leraar moet verwachten zijn goede naam onder de mensen te verliezen; hij moet gewillig zijn om Christus’ wil elke smaad te dragen, maar dan kan hij zich er ook van verzekerd houden, dat hij nooit werkelijk zijn eer zal verliezen als die in de waagschaal gesteld wordt om de wil der waarheid en overgegeven in de hand van de Verlosser. De dag zal verklaren de uitnemendheid der oprechten, want Hij zal openbaren wat verborgen was en hetgeen in de duisternis ligt aan het licht brengen. Er zal een wederopstanding van karakters als van personen zijn. Iedere reputatie die verduisterd was door de wolken der versmaadheid om Christus’ wil, zal heerlijk gemaakt worden als de rechtvaardigen *“zullen blinken gelijk de zon in het Koninkrijk huns Vaders.”* C.H.S. (Uit: “Het leven van Spurgeon” pag. 174).

Citaat 3

“Iemand kan soms de schijn hebben zichzelf op de voorgrond te stellen, terwijl hij zich in werkelijkheid zozeer in God verloren heeft, dat hij zich er niet in het minst om bekommert wat mensen van hem denken, of zij hem al of niet houden voor een mens die met zichzelf is

ingenomen en alleen maar van zichzelf spreekt. Sommige mensen schijnen nederig en ingetogen, omdat zij hoogmoedig zijn, terwijl anderen hoogmoedig schijnen, omdat zij zichzelf wegcijferen en slechts met vrijmoedigheid spreken, omdat zij hun woorden gesteund weten door het gezag van hun Meester.” C.H.S. in een verklaring van 1 Kon. 17:1. (Uit: “Het leven van Spurgeon” pag. 175).

Citaat 4

“Gelijk een Romeinse schildwacht in Pompeji op zijn post bleef staan, zelfs toen de stad verwoest werd, zo sta ik voor de waarheid der verzoening, al wordt de kerk ook bedolven onder de hete modderregen van de hedendaagse ketterij.” C.H.S. in een leerrede in de Tabernacle in 1887. (Uit: “Het leven van Spurgeon” pag. 175).

Toen Saul hoorde dat David in het leger was en wat hij gesproken had, liet hij hem halen. David moest op rapport komen bij Saul. Als David voor Saul staat, biedt hij zich niet aan om Saul een dienst te bewijzen, nee, David maakt bij God vandaan bekend wat hij gaat doen. David houdt zich niet op met rechtzinnige praat, nee, hij gaat handelen. Je hebt van die mensen die hebben de mond vol met rechtzinnige praat, maar als de kolen uit het vuur gehaald moeten worden, zijn ze niet thuis. Davids woorden blijken daden en hij gaat de wil des Heeren doen. Velen hebben de Wet tot regel van hun dankbaarheid, maar als de Naam des Heeren gelasterd wordt, doen ze er niets tegen. Zo was David niet, nee, hij had de Heere lief metterdaad en voor de ere Gods had hij zijn leven veil. David was niet alleen een lam, nee, hij was ook een leeuw, naar het evenbeeld van de meerdere David, het Lam Gods en de Leeuw uit Juda’s stam. *“De leeuw heeft gebruld, wie zou niet vrezen?” Amos 3:8.*

Als Saul David aangehoord heeft, maakt Saul direct bezwaar. *“Gij zult niet kunnen heengaan tot dezen Filistijn, om met hem te strijden; want gij zijt een jongeling, en hij is een krijgsman van zijn jeugd af.”* Saul

was hier op zijn best en toont zijn bezorgdheid voor David, die hij wel kende als een lam die voor hem zoete tonen op zijn harp speelde, maar Saul kende David nog niet als een leeuw, die de roofdieren bij hun baard greep en hen doodde als zij de kudde bedreigden. David was geen huurling die bij het minste gevaar de benen neemt en de kudde aan zichzelf overlaat, nee, hij was een echte herder die altijd tussen de schapen en de roofdieren in de bres ging staan en de schapen van zijn vader met gevaar voor zijn eigen leven verdedigde. Als David dit aan Saul bekendmaakt, is Saul overtuigt van de echtheid van Davids besluit en zegt: *“Ga heen, en de HEERE zij met u!”* Saul neemt hier Gods Naam wel op de lippen, maar hij stelt in de Heere geen vast vertrouwen, want hij blijft ook zien op de gepantserde Filistijnse neushoorn, Goliath. Hij zegt: *“David, doe nou mijn harnas maar aan en zet ook mijn helm op, want dan ben je een beetje verzekerd dat niet gelijk je hoofd eraf vliegt.”* Het ongeloof doet Saul namelijk naar zijn harnas grijpen en laat het David aantrekken, zowel de helm als het pantsier. Dan gordt David het zwaard over zijn kleeid, maar zakt dan bijna in elkaar van het zware gewicht van Sauls wapenuitrusting. David moet de uitrusting van Saul van zich afleggen, want hij had het nooit verzocht. *“Ik kan in deze niet gaan, want ik heb het nooit verzocht.”*

Je hebt van die predikers, kerken en stichtingen, die het geloof stellen in ‘het vertrouwen op de Heere’ en in een ‘totale overgave aan Hem’, maar als je in hun boekhouding kijkt, zijn dezulken niet zelden tot hun nek toe verzekerd. Ze zijn gewillig om weet ik niet wat te doen, als de verzekering de schade maar dekt. Ja, zo worden er massa’s mensen een geloof ingepompt, zo van: baat het niet, dan schaadt het ook niet. Zo kun je tegenwoordig via allerlei christelijke organisaties tal van vrijwilligerswerk doen en buitenlandse Van Valen-reizen maken, maar onder een wettische voorwaarde: een verplichte reisverzekering. Dezulken willen het eikendal

wel bezoeken, de catacomben bezichtigen, maar niet zonder het harnas van Saul, want je weet maar nooit of er niet een of andere Filistijn je pad kruist die je van je pinpastasje berooft, of dat je door een duik in de Dode Zee in een zoutpilaar verandert. In het laatste geval baat ook een reisverzekering niet meer en zal je een levensverzekering moeten hebben, hoewel je dat ook niets zal baten. Maar je bent er dan in ieder geval van verzekerd dat de nabestaanden nog wat kunnen doorruzieën over de erfenis zodra het ergste leed weer wat geleden is.

Gods kinderen zijn echter niet gebaat bij een levensverzekering, want daarmee zullen ze nog geen jaar aan hun leven kunnen toedoen. Bovendien is hun bank al in de hemel en zijn zij reeds verzekerd dat niets hen zal kunnen scheiden van de liefde van Christus, tenminste, als ze het geloof in de beoefening mogen hebben, want als ze in hun vlees staan kan Gods volk zich ook bedienen van leugen en bedrog.

Zo was het ook eens met David gesteld. Toen Saul hem wilde doden, vluchtte David tot de Filistijnse koning Achis en stelde zich door middel van list en bedrog aan als een gek door zijn aangezicht te veranderen en de zever in zijn baard te laten lopen (1 Sam. 21:13). Toen was David niet in de gestalte van de Leeuw uit Juda’s stam, nee, toen stond hij in zijn vlees en vlees wordt nooit bekeerd. Zult u het onthouden? Vlees wordt nooit bekeerd! Gods volk is niet altijd een leeuw, nog minder in de gestalte van het Lam Gods. Voor beide gestalten is dadelijke genade nodig, want Gods volk blijft in zichzelf een helwaardige gek, ja, één brok gebrek. Gods kinderen en knechten blijven stijl en diep afhankelijk van de bewarende en sterkende hand Gods, ja, van de Goddelijke rechterhand Zijner gerechtigheid.

“En hij [David] nam zijn staf in zijn hand, en hij koos zich vijf gladde stenen uit de beek, en leide ze in de herderstas, die hij had, te weten in den zak, en zijn slinger was in zijn

hand; also naderde hij tot den Filistijn."

David had twee wapens, een staf en een slinger en zijn munitie bestond uit vijf gladde stenen. Waarom die staf? Wel, met die staf telde David zijn schapen als hij met de kudde terugkeerde in de koraal. De punt van de herdersstaf gebruikte David ook om roofdieren te doorsteken als zij zich aan een der schapen vergrepen. Die herdersstaf was dus een effectief wapen, maar David gebruikte die 'onbenullige' herdersstaf nu om Goliath uit zijn evenwicht te brengen en hem nonchalant te maken. De slinger die David bij zich had gebruikte hij ook om schapen die het pad verlieten in het gareel te brengen en in de meeste gevallen was een enkel steentje genoeg om een afdwalend schaap op zijn schreden te doen terugkeren. Zo handelt de Goede Herder ook met Zijn schapen. Als zij wat afdwalen in leer en/of leven, dan werpt Hij een klein steentje, zodat het schaap schrikt en terugkeert op de goede weg. Zo'n steentje kan van alles zijn, ze doen geen pijn, maar het zijn wel schriksteentjes die aan de eerste liefde herinneren. O, als de zonde tot schuld wordt, dan gaat het schaap blaten: *"Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond, dat onbedacht de herder heeft verloren. Ai zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond, want hij volhardt naar Uw gebôôn te horen."*

Voor Goliath had David een ander soort steen uitgezocht dan die hij gewoonlijk gebruikte, namelijk vijf gladde stenen uit de beek. Het waren stenen die je dodelijk konden treffen als zij met geloofsprecisie geworpen werden. Het soort stenen die David uitgekozen had voor het duel met Goliath waren net zo gevaarlijk als een kogel, of misschien nog wel dodelijker.

Die halfnaakte herdersjongen met rood haar was voor Goliath echter een zware belediging. Woedend roept hij uit: *"Ben ik een hond, dat gij tot mij komt met stokken?"* En de Filistijn vloekte David bij zijn goden.

Goliath stelde de God van Israël dus gelijk aan de

afgoden der Filistijnen. Dat was wel gruwelijke spotternij, maar het was er ook een bewijs van dat er niets van het volk Israël uitging. Het is geen best teken als de wereld het christendom van afgoderij beschuldigt. O, mensen we zitten vol met afgoderij en al Gods volk weet dat bij de inleving. Maar deze Goliath had niets anders dan afgoden en hij meende dat Israël ook niet meer had dan (af)goden met een kleine letter. Goliath zweerde bij zijn goden en vertrouwde geheel op eigen krachten. Hij had verwacht dat koning Saul een gelijkwaardige tegenstander tegenover hem zou stellen, maar nu hij zo'n nietige herdersjongen ziet komen, dan rollen de vloeken uit zijn mond en briest tegen David: *"Kom tot mij, zo zal ik uw vlees aan de vogelen des hemels geven, en aan de dieren des velds."*

Ja, de duivel is in een briesende-leeuw-gedaante altijd een vloekende duivel. Dan is hij echter goed te herkennen en het was voor David dan ook geen vraag van welke geest Goliath bezeten was. Goliath rekende alleen met zijn eigen krachten, maar met Eén hield hij geen rekening, namelijk met de God van Israël, Die ook Davids God was. En als die God Zich in Zijn waarde vertoont, dan wordt de mens pas onwaardig en dan krijgt hij zich voor de dienst des Heeren over. Dat lag niet in David, dat had God erin gelegd. Gods ware knechten zijn zo gewillig niet om de dienst des Heeren waar te nemen. Jona moest naar Ninevé om de heidenen het oordeel Gods aan te zeggen, maar hij had er heel geen zin in. Er zijn predikers in onze dagen die hameren op de gewilligheid van de bekeerde mens, maar Gods Woord predikt ons de gewilligheid van Christus voor een onwillig mens, ook na ontvangen genade. Dacht u dat David met zijn gewilligheid reus Goliath tegemoet trad? Dat moet u nooit denken. Laten we eens lezen wat Davids antwoord aan Goliath is: *"Gij komt tot mij met een zwaard, en met een spies, en met een schild; maar ik kom tot u in den Naam van den HEERE der heirscharen, den*

God der slagorden van Israël, Dien gij gehoord hebt.”

David antwoordt Goliath met geloofstaal en het geloof heeft het niet over de middelen, niet over lichaamskracht, noch over vleselijk geweld, maar spreekt bij God vandaan en in Zijn Naam. De psalmist van de 118e psalm getuigt tot drie keer toe in ‘s Heeren Naam: *“Alle heidenen hadden mij omringd; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb. Zij hadden mij omringd, ja, zij hadden mij omringd; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb. Zij hadden mij omringd als bijen; zij zijn uitgeblust als een doornenvuur; het is in den Naam des HEEREN, dat ik ze verhouwen heb”, Ps. 118:10-12.*

Ook David profeteert hoe de strijd verlopen zal, zonder dat er een slag of stoot gevallen is. David zei niet dat hij een belofte van de Heere gehad had dat het zus en zo zou aflopen, nee, het geloof spreekt bij God vandaan de woorden Gods.

COMPROMISLOOS

David ging niet in onderhandeling met Goliath om in de weg van concessies de strijd tussen de slagorden des HEEREN en het leger der Filistijnen zonder bloedvergieten tot een goed einde te brengen. Nee, David was een getrouwe wachter, die compromisloos de vijand tegemoet treedt, gelijk Simson de Filistijnen koelbloedig tegemoet trad en hen in de Naam des Heeren versloeg.

Ook de godvrezende Naboth ging niet in onderhandeling met Achab over de erve der vaderen. Dat konden deze mensen niet, omdat zij God vreesden. Ik geloof daarom niet dat de HHK-onderhandelaars, die met de PKN-Achab onderhandelen over de erve der vaderen, God vrezen. Ze maken het mij niet wijs, want Gods Woord leert ons geheel iets anders. Gods Woord leert ons de plicht van een getrouwe wachter. Dat is niet een werkverbondopdracht, maar onlosmakelijk verbonden met de roeping Gods. Lees bijv. Ezechiël 3 maar eens en

Jeremia 1. Ik weet geen ding op te noemen waarmee zoveel gesjoemeld wordt in onze dagen, als met de plicht van een getrouwe wachter. En degenen die hun plicht waarnemen, worden gehaat in de volle breedte van de reformatorische gelederen. Maar weet dit, dat als Gods ware kinderen en knechten in die bediening des Geestes staan, zij op dat moment onaantastbaar zijn, en wat de woorden Gods betreft, zijn zij op dat moment onfeilbaar. Dat missen de huichelaars ten enenmale, al zijn ze ook tien keer gereformeerd of van het hersteld verband.

Tegenwoordig leren er velen in het kader van de hermeneutiek, dat iedereen Gods Woord mag verstaan op de wijze die hem goeddunkt. Maar dat is de leervrijheid van de duivel! Het ware geloof spreekt alleen naar de zin en mening des Geestes. En dan heb je ook nog van die refo-biblicisten die van de letter van Gods Woord een stuk leer maken in plaats van een Goddelijk leerstuk te preken. Ze hameren op de letter van de tekst, maar verstaan de geestelijke betekenis er niet van. Hier zit echter een flinke adder onder het gras, want een biblicist isoleert altijd een bepaalde tekst of tekstgedeelten van de totaliteit van Gods Woord. Hun Schriftverstaan is niet alleen zo lek als een zeef, maar ook zo bedrieglijk als de duivel zelf is. Dezulken geven de afvallige Demas, die de tegenwoordige wereld lief gekregen had, het voordeel van de twijfel, omdat het -volgens zeggen- zo niet letterlijk in de Bijbel staat, en zij zetten Maria met haar keuze van ‘het goede deel’ in de schoenen van Arminius. Ja, en de vraag of de Wijzen uit het Oosten bekeerd waren, vegen zij als wijze Schriftgeleerden van tafel, omdat dat niet in de Bijbel zou staan. Nou, het staat er wel degelijk, maar alleen degenen die horen wat de Geest tot de gemeente zegt, die verstaan het! Weet u wat biblicisten voorstaan? Bekeerde hypocrieten en Gods volk met een onzekere zaligheid. Het zijn arbeiders van de satan. Zulke predikers preken altijd van beneden naar boven en in eigen naam. Daar is God niet in en er is ook niets van God bij.

Goliath sprak ook in eigen naam, namelijk dat hij Davids vlees aan de vogelen des hemels ten prooi zou geven. David daarentegen zei dat niet *hij* Goliath zal verslaan, nee, hij zegt dat de HEERE deze onbesneden Filistijn in zijn hand zal geven. Als Jozef voor de Farao staat en verzocht wordt zijn dromen te verklaren, dan zegt Jozef tot Farao: *“Het is buiten mij! God zal Farao's welstand aanzeggen”, Gen. 41:16.*

Als Nehemia de muren van Jeruzalem herbouwt, ondervindt hij de vijandschap en de bespottung van Sanballat de Horoniet, Tobia de Ammonietische knecht en Gesem de Arabier. Dan zegt Nehemia tegen zijn belagers: *“God van den hemel, Die zal het ons doen gelukken, en wij, Zijn knechten, zullen ons opmaken en bouwen; maar gijlieden hebt geen deel, noch gerechtigheid, noch gedachtenis in Jeruzalem”, Neh. 2:20.*

En zo treedt David deze Filistijnse godslasteraar tegemoet, niet in eigen kracht, maar in de Naam des Heeren der heirscharen. Niet door kracht, noch door geweld, maar door de Geest des Heeren zal David strijden. *“En het geschiedde, toen de Filistijn zich opmaakte, en heenging, en David tegemoet naderde, zo haastte David, en liep naar de slagorde toe, den Filistijn tegemoet. En David stak zijn hand in de tas, en hij nam een steen daaruit, en hij slingerde, en trof den Filistijn in zijn voorhoofd; zodat de steen zonk in zijn voorhoofd, en hij viel op zijn aangezicht ter aarde.”*

Boem, daar ligt de reus die God tartte met zijn neus in het stof. Een moment geleden stond deze reus nog te vloeken en te snoeven, en nu ligt er een stuiptrekkend lijk als door de Goddelijke bliksem getroffen ter aarde geslagen. *“Gelijk een wervelwind voorbijgaat, also is de goddeloze niet meer; maar de rechtvaardige is een eeuwige grondvest”, Spr. 10:25.*

David heeft de steen, die Goliath doodde, met uiterste precisie geworpen. Nou, ik denk wel dat David zeer bedreven was met zijn slinger, maar weet u wat ik ook

geloof? Dat als David die steen over zijn schouder geworpen had, die steen evengoed doel getroffen had. Het was David niet die die steen bestuurde, nee, het was de Heere Zelf die de steen in Goliaths voorhoofd deed zinken ten dode.

Als Achab met Josafat ten strijde trekt tegen de Syriërs, dan wordt Achab dodelijk gewond door een pijl van de trefzekere voorzienigheid Gods. *“Toen spande een man den boog in zijn eenvoudigheid, en schoot den koning van Israël [Achab] tussen de gespen en tussen het pantsier. Toen zeide hij tot zijn voerman: Keer uw hand, en voer mij uit het leger, want ik ben zeer verwond”, 1 Kon. 22:34.*

Er was op het eiland Ambon eens een gewapend conflict tussen de christenen en de moslims. De moslims wilden de kerk van de christenen in brand steken. Toen de moslims het koperen kruis op de kerk beschoten, ketsten de kogels op het kruis af en schoten in tegenovergestelde richting terug ten dode voor de vijanden van het kruis van Christus. De Heere bestuurde de kogels der vijanden tot hun eigen verderf.

Zo bestuurde de Heere ook de steen die David naar Goliath slingerde, terwijl de Filistijnse antichrist al vloekend en snoevend David tegemoet trad. Goliath had met de God van Israël echter geen rekening gehouden en dat werd hem dodelijk fataal. Ten aanzien van de uitroeiing van de Antichrist werkt God compromissloos en definitief. Als we de Heere vrezen, zullen we in Zijn voetstappen gaan. SGP-er B. van der Vlies prijst de regering Balkenende IV evenwel om haar medisch-ethisch beleid. Zonder schaamte zegt Van der Vlies dat hij zelf wel een paar stappen verder had gegaan. De pantoffelheld van de SGP kiest dus tussen twee kwaden! Schaamteloos! Van 40.000 abortussen naar 30.000 abortussen, ja, en dan feliciteren ze elkaar, en spreken van vrede, vrede en geen gevaar, terwijl die 30.000 vermoorde baby's in het gerichte Gods zullen opstaan

om het lafhartige SGP-geslacht te veroordelen. Op de prediking van Jona brak de koning van Ninevé radicaal met dit soort godtergende SGP-politiek. En ook roeide hij de PKN-religie uit. Als we de Heere in waarheid vrezen dan zullen we alle PKN-banden doorsnijden, welke instelling het ook betreft. Als er kerken, scholen of stichtingen zijn die PKN-(bestuurs)leden en/of PKN-zendingen in dienst hebben, mogen dezulken in hun PKN-hoedanigheid op geen enkele wijze worden gesteund, noch worden beluisterd. ***“Gij kunt niet God dienen en de mammon!”***

Als Goliath stervende ter aarde stort, neemt David het slagzwaard van Goliath, geeft hem de genadeslag en slaat vervolgens met één slag het antichristelijke hoofd van zijn Filistijnse romp. Was de dood van Goliath niet voldoende? Nee, want dan hadden de Filistijnen nog afgoderij met het lijk van Goliath kunnen bedrijven. Als God gaat afrekenen met de Antichrist, zal die niet alleen monddood gemaakt worden, maar totaal vernietigd worden. Zo handelt God met Zijn vijanden. Als Herodus zichzelf Gode evengelisch gemaakt heeft, wordt hij van de wormen gegeten.

Goliath wordt gescalpd en ten prooi gegeven aan de vogelen des hemels, inclusief de Filistijnen die op het slagveld sneuvelen, want de krijg is des HEEREN. En als we de krijg des Heeren strijden, dan mogen we pal staan in Hem, al staat heel de gereformeerde gezindte tegen je op. God duldt geen gesjoemel in de marge met de Antichrist, maar stelt de Zijnen tot compromisloze plichtsbetrachters, de vijand ten verderve. Echter, als wij slechts doen wat wij schuldig zijn te doen, dan komen we nooit verder dan een dode hond te zijn voor God, vleselijk, verkocht onder de zonden, want de beste werken zijn met vele zonden bevuurd. Welnu, indien wij ontrouw zijn met al onze schuldige plichtsbetrachting, volk des Heeren, weet dan dat de

meerdere David getrouw blijft; Hij kan Zichzelf niet verloochenen. Christus, dé Kampvechter in de slagorde des HEEREN, heeft de duivel zondeloos en compromisloos weerstaan in de woestijn, en de hel een noodlottige ruk gegeven aan het kruis van Golgotha. Niet voor Zichzelf, maar om gevangenen van de duivel aan de hel te ontrukken, hen vrijheid te schenken en aan hun ellende te denken. Hem zij al de eer, de lof en de dankzegging van nu aan tot in alle eeuwigheid. Amen.